

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9So/130/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015202069
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančenič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015202069.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeniča a členiek senátu JUDr. Judity Kokolevskej a JUDr. Viery Nevedelovej, v právnej veci navrhovateľky: G. B. R., nar. XX.XX.XXXX, R. XXX, E. X, Č. A., zastúpená: JUDr. Tomáš Kozovský, advokát, Björnsonova 8, Bratislava, proti odporkyňi: Sociálna poisťovňa - ústredie, ul. 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13. októbra 2015, o starobnom dôchodku, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 8Scud/26/2015-29 zo dňa 19. apríla 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 8Scud/26/2015-29 zo dňa 19. apríla 2016 p o t v r d z u j e .

Odporkyňa j e p o v i n n á zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 151,58 Eur na účet jej právneho zástupcu v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom, č. k. 8Scud/26/2015-29 zo dňa 19.04.2016 zrušil rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13.10.2015 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie odporkyne“) o zamietnutí žiadosti navrhovateľky o starobný dôchodok a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie. Odporkyňi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke trovy konania vo výške 267,80 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na to, že navrhovateľka sa žiadosťou zo dňa 07.05.2015 domáhala priznania pomerného starobného dôchodku, keďže väčšinu doby poistenia aj zamestnania získala v Slovenskej republike, a to od 01.09.1963 (vrátane do 18 rokov a štúdia na strednej škole a vysokej škole) a následného zamestnania od 01.09.1972 do 31.08.1991 u jediného zamestnávateľa - Gymnázium Čadca. Odporkyňa ju listom č. 152-105/2015 zo dňa 20.05.2015 inštruovala tak, že žiadosť je potrebné podať na Českej správe sociálneho zabezpečenia, ktorá žiadosť spolu s dokladmi, ktoré

predložila navrhovateľka, vrátila odporkyni. Navrhovateľka bola zároveň informovaná, že medzištátne dôchodkové konanie bude ukončené rozhodnutím odporkyne. Krajský súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie odporkyne ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, nakoľko vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nárok navrhovateľky mala odporkyňa posudzovať podľa čl. 20 ods. 1 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení č. 318/1994 Z. z. (ďalej aj len „Zmluva“), nakoľko jej posledný zamestnávateľ - Gymnázium Čadca mal sídlo na území Slovenskej republiky. V napadnutom rozhodnutí odporkyne absentuje dátum narodenia navrhovateľky a nie je z neho ani zrejmé, z akých dokladov vychádzala odporkyňa pri posudzovaní nároku navrhovateľky. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporkyne pozostáva z citácie právnej úpravy bez toho, aby uviedla, akou správnu úvahou sa riadila. Čl. 20 Zmluvy, na ktorý sa odporkyňa vo svojom rozhodnutí odvolávala, pozostáva z dvoch odsekov a vo výrokovej časti absentuje uvedenie odseku, podľa ktorého odporkyňa v predmetnej veci rozhodovala. Ak navrhovateľka preukázala, že pred dňom 31.12.1992 mal jej zamestnávateľ sídlo v Slovenskej republike, nie je právne relevantné, či jej zamestnávateľ bol alebo nebol zapísaný v obchodnom registri, resp. či navrhovateľka túto skutočnosť preukázala. Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporkyne dospel k záveru, že toto rozhodnutie je potrebné zrušiť a vec vrátiť odporkyni na ďalšie konanie z dôvodu, že vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci. V novom konaní bude potrebné opätovne posúdiť nárok navrhovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a 2 Zmluvy, presne a úplne identifikovať navrhovateľku uvedením dátumu jej narodenia a podrobne odôvodniť výrokovú časť novo vydaného rozhodnutia.

Proti rozsudku krajského súdu podala odporkyňa v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a napadnuté rozhodnutie odporkyne potvrdil ako vecne správne. Nestotožnila sa s právnym názorom krajského súdu. Citovala § 259 ods. 1 zákona č. 721/2004 Z. z., § 21 ods. 2 písm. c/ zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, čl. 3 ods. 1 písm. d/, čl. 8 ods. 1 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj len „nariadenie č. 883/2004“), čl. 20 ods. 1 a 2 Zmluvy, čl. 15 ods. 1 a 2 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení (ďalej aj len „Správna dohoda o vykonávaní Zmluvy“) a tiež poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7So/38/2009 zo dňa 26.11.2009 a sp. zn. 9So/93/2010 zo dňa 08.07.2011. Ďalej odporkyňa poukázala na to, že ku dňu rozdelenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ďalej aj len „ČSFR“) bola navrhovateľka zamestnaná na Gymnáziu Čadca, ktoré je v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 29/1984 Zb. o sústave základných a stredných škôl súčasťou sústavy stredných škôl a trvalý pobyt k 31.12.1992 mala na území Českej republiky. Gymnázium Čadca, v súčasnosti Gymnázium Jozefa Miloslava Hurbana v Čadci, je zapísané v registri organizácií od 25.02.1986 ako rozpočtová organizácia. Nakoľko zamestnávateľ navrhovateľky nemal ku dňu rozdelenia ČSFR, t. j. k 31.12.1992, zapísané sídlo v obchodnom registri Slovenskej republiky a navrhovateľka mala k tomuto dátumu trvalý pobyt na území Českej republiky, všetky doby zabezpečenia, ktoré získala pred 01.01.1993, sa považujú za doby zabezpečenia Českej republiky a dôchodok za tieto doby je príslušná poskytnúť Česká správa sociálneho zabezpečenia. Z listu Českej správy sociálneho zabezpečenia zo dňa 12.06.2015 vyplýva, že navrhovateľka poberá starobný dôchodok, ktorý jej bol priznaný podľa § 29 zákona č. 155/1995 Sb. o dôchodkovom poistení (ďalej aj len „zákon č. 155/1995 Sb.“) Českou správou sociálneho zabezpečenia. Česká správa sociálneho zabezpečenia listom zo dňa 24.09.2015, ktorým postúpila odporkyni žiadosť o starobný dôchodok, oznámila, že v zmysle čl. 20 Zmluvy sa doby zabezpečenia získané navrhovateľkou pred rozdelením ČSFR považujú za doby zabezpečenia Českej republiky, nakoľko táto bola k 31.12.1992 zamestnaná na Gymnáziu Čadca a trvalý pobyt mala na území Českej republiky. Česká správa sociálneho zabezpečenia tiež odporkyni oznámila, že navrhovateľka poberá starobný dôchodok z Českej republiky aj za dobu poistenia k 31.12.1992. Ak by odporkyňa priznala navrhovateľke starobný dôchodok za doby zabezpečenia získané pred 01.01.1993, došlo by k dvojnásobnému zhodnoteniu týchto dôb. V tejto súvislosti odporkyňa poukázala na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej právo na užívanie práv zaručených Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd bez diskriminácie zaručené v čl. 14 je porušené len vtedy, ak štáty bez objektívneho a rozumného ospravedlnenia zaobchádzajú odlišne s osobami v analogických situáciách alebo nezaobchádzajú odlišne s osobami, ktorých situácie sa citeľne

líšia. Odporkyňa sa nestotožnila s právnym názorom krajského súdu, že nárok navrhovateľky mala posudzovať podľa čl. 20 ods. 1 Zmluvy, nakoľko podľa čl. 15 ods. 2 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy v prípade, že adresa zamestnávateľa nie je uvedená v obchodnom registri (napríklad pri niektorých podnikoch zriadených priamo zákonom), sa postupuje podľa čl. 20 ods. 2 Zmluvy. Zamestnávateľ navrhovateľky - organizácia Gymnázium Čadca je súčasťou sústavy stredných škôl a je zriadená zákonom č. 542/1990 Zb. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve. Nakoľko uvedený zamestnávateľ je zriadený zákonom, je potrebné postupovať podľa čl. 15 ods. 2 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy, resp. podľa čl. 20 ods. 2 Zmluvy. Keďže navrhovateľka ani po 31.12.1992 nezískala podľa právnych predpisov Slovenskej republiky žiadne obdobie dôchodkového poistenia, nespĺňa podmienky nároku na starobný dôchodok podľa právnych predpisov Slovenskej republiky, a preto odporkyňa jej žiadosť o starobný dôchodok zamietla.

Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny. Podľa čl. 11 Zmluvy sa rozsah a spôsob hodnotenia dôb sociálneho zabezpečenia spravujú právnymi predpismi toho zmluvného štátu, v ktorého dôchodkovom zabezpečení sa tieto doby získali a ustanoveniami čl. 20 Zmluvy. Ide o medzinárodnú zmluvu, ktorá je priamo aplikovateľná. Navrhovateľka preukázala odporkyňi splnenie podmienky v zmysle čl. 20 ods. 1 Zmluvy, t. j. že naposledy pred dňom zmeny v štátoprávnom usporiadaní a rozdelení ČSFR na dva samostatné štáty bola zamestnaná a že sídlom jej zamestnávateľa bola Slovenská republika. Všetky doby dôchodkového poistenia, ktoré získala k tomuto dňu na území Slovenskej republiky, sa preto považujú za doby poistenia v Slovenskej republike. V dôsledku tejto skutočnosti je príslušná zhodnotiť jej doby zabezpečenia Slovenská republika v zmysle čl. 20 ods. 1 Zmluvy. V danom prípade nemožno aplikovať čl. 20 ods. 2 Zmluvy v spojení s čl. 15 ods. 1 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy tak, ako to v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nesprávne uviedla odporkyňa. Aplikácia čl. 20 ods. 2 Zmluvy je možná až vtedy, ak nemožno aplikovať čl. 20 ods. 1 Zmluvy, t. j. ak občan k rozhodnému obdobiu (ku dňu rozdelenia ČSFR alebo naposledy pred týmto dátumom) nemal na území ČSFR zamestnávateľa, napr. bol nezamestnaný. Ak navrhovateľka preukázala, že pred 31.12.1992 mal jej zamestnávateľ sídlo v Slovenskej republike, nie je relevantné, či jej zamestnávateľ bol alebo nebol zapísaný v obchodnom registri, resp. či navrhovateľka túto skutočnosť odporkyňi preukázala.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“). V zmysle § 492 ods. 2 SSP odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu odporkyne nemožno vyhovieť.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporkyne o zamietnutí žiadosti navrhovateľky o starobný dôchodok podľa čl. 20 Zmluvy.

Z obsahu administratívnych spisov mal odvolací súd za preukázané, že navrhovateľka dňa 07.05.2015 požiadala odporkyňu o priznanie pomerného starobného dôchodku uvádzajúc, že väčšinu doby poistenia mala v Slovenskej republike, a to od 01.09.1963 vrátane štúdia na strednej a vysokej škole a od 01.09.1972 u jediného zamestnávateľa - Gymnázium Čadca do 30.06.1991. Odporkyňa napadnutým rozhodnutím jej žiadosť zamietla s odôvodnením, že nakoľko k 31.12.1992 mala navrhovateľka trvalý pobyt na území Českej republiky, považujú sa doby zabezpečenia získané pred 01.01.1993 za doby zabezpečenia Českej republiky a dôchodok za tieto doby je príslušná poskytnúť Česká správa sociálneho zabezpečenia a tiež tým, že po 31.12.1992 nezískala žiadne obdobie dôchodkového poistenia podľa právnych predpisov Slovenskej republiky. Z listov Českej správy sociálneho zabezpečenia zo dňa 12.06.2015 a 24.09.2015 odvolací súd zistil, že navrhovateľke bol priznaný starobný dôchodok podľa § 29 zákona č. 155/1995 Sb. v Českej republike a poberá ho aj za dobu poistenia k 31.12.1992.

Podľa čl. 8 ods. 1 nariadenia č. 883/2004, toto nariadenie nahrádza všetky dohovory o sociálnom zabezpečení uplatniteľné medzi členskými štátmi, na ktoré sa vzťahuje rozsah pôsobnosti nariadenia. Niektoré ustanovenia dohovorov o sociálnom zabezpečení, ktoré uzavreli členské štáty pred dátumom uplatňovania tohto nariadenia, však naďalej zostávajú v platnosti za predpokladu, že sú pre príjemcov výhodnejšie, alebo ak vyplývajú z určitých historických okolností a ich účinok je obmedzený časom. Aby tieto ustanovenia zostali v platnosti, zahrnú sa do prílohy II. Ak z objektívnych dôvodov nie je možné rozšíriť niektoré z týchto ustanovení na všetky osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, toto treba určiť.

Podľa prílohy II k nariadeniu č. 883/2004, ktorá uvádza ustanovenia dohovorov, ktoré zostávajú v platnosti a ktoré, ak sú uplatniteľné, sú obmedzené na osoby, na ktoré sa vzťahujú, naďalej sa uplatňujú čl. 12, 20 a 33 Zmluvy.

Podľa čl. 8 ods. 1 nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj len „nariadenie č. 987/2009“), ustanovenia vykonávacieho nariadenia nahrádzajú ustanovenia dojednaní o uplatňovaní dohovorov uvedených v čl. 8 ods. 1 základného nariadenia okrem ustanovení, ktoré sa týkajú dohovorov uvedených v prílohe II k základnému nariadeniu, ak sú ustanovenia uvedených dojednaní obsiahnuté v prílohe 1 k vykonávaciemu nariadeniu.

Podľa prílohy 1 k nariadeniu č. 987/2009, ktorá uvádza vykonávacie ustanovenia pre dvojstranné dohody, ktoré zostávajú v platnosti, a nové dvojstranné vykonávacie dohody sa naďalej uplatňujú články 15 a 16 Správnej dohody z 08.01.1993 o určení sídla zamestnávateľa a trvalého pobytu na účely uplatňovania článku 20 dohovoru z 29.10.1992 o sociálnom zabezpečení.

Rozdelenie ČSFR je osobitnou historickou okolnosťou a aj podľa názoru odvolacieho súdu má uplatňovanie čl. 20 Zmluvy obmedzený časový účinok, keďže v určitom časovom okamihu doby spred 01.01.1993 už nebudú pripadať do úvahy ako doby poistenia. Vzhľadom na to je uplatňovanie čl. 20 Zmluvy v súlade s čl. ods. 2 písm. c/ nariadenia č. 1408/71.

Podľa čl. 20 ods. 1 Zmluvy, doby zabezpečenia získané pred dňom rozdelenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky sa považujú za doby zabezpečenia toho zmluvného štátu, na ktorého území mal zamestnávateľ občana sídlo ku dňu rozdelenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky alebo naposledy pred týmto dňom.

Podľa čl. 20 ods. 2 Zmluvy, ak občan nemal ku dňu rozdelenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky alebo naposledy pred týmto dňom zamestnávateľa so sídlom na území Českej a Slovenskej republiky, považujú sa doby zabezpečenia získané pred týmto dňom za doby zabezpečenia toho zmluvného štátu, na ktorého území mal občan trvalý pobyt ku dňu rozdelenia Českej a Slovenskej federatívnej republiky alebo naposledy pred týmto dňom.

Podľa čl. 15 ods. 1 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy, sídlom zamestnávateľa sa rozumie adresa, ktorá je ako sídlo zapísaná v obchodnom registri. Ak je zamestnávateľom fyzická osoba, sídlom je adresa, ktorá je v obchodnom registri uvedená ako miesto podnikania; ak je zamestnávateľom odštepný závod alebo iná organizačná zložka zapísaná v obchodnom registri, sídlom zamestnávateľa sa rozumie adresa tohto odštepného závodu alebo organizačnej zložky.

Podľa čl. 15 ods. 2 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy, ak adresa zamestnávateľa nie je uvedená v obchodnom registri (napríklad pri niektorých podnikoch zriadených priamo zákonom), postupuje sa podľa článku 20 ods. 2 Zmluvy.

Nebolo sporné, že navrhovateľka bola zamestnaná od 01.09.1972 do 30.06.1991 u zamestnávateľa - Gymnázium Čadca. Sporným bolo, či jej doby poistenia (zamestnania) získané pred 31.12.1992 majú byť hodnotené ako doby poistenia získané na území Slovenskej republiky alebo Českej republiky.

Skôr, ako odvolací súd pristúpil k posúdeniu, či na prejednávany prípad aplikovať čl. 20 ods. 1 Zmluvy alebo čl. 20 ods. 2 Zmluvy, považoval za potrebné poukázať na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia odporkyne z dôvodu absencie riadneho odôvodnenia.

Riadny chod spravodlivosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, zaväzuje súdy a orgány verejnej správy na odôvodňovanie rozhodnutí. Nepreskúmateľné rozhodnutia zakladajú protiústavný stav a tento postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivosti konania.

Tomuto procesnému právu účastníka zodpovedá podľa § 157 ods. 2 OSP a podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku, resp. § 209 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) povinnosť súdu a správneho orgánu nielen rozhodnúť, ale tiež vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Ak tak neurobia, zaťažia svoje rozhodnutie vadou spočívajúcou v tom, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a účastníkovi konania sa postupom či už správneho orgánu, alebo súdu odníme možnosť konať pred týmto orgánom a súčasne tieto orgány postupujú aj v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

Podľa § 209 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z., v odôvodnení rozhodnutia organizačná zložka Sociálnej poisťovne uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala.

Perfektnosť rozhodnutia akéhokoľvek správneho orgánu, teda i odporkyne, spočíva v tom, že je vydané v písomnej forme, príslušným orgánom, v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, musí obsahovať náležitosti určené všeobecnou právnou úpravou správneho konania i náležitosti ustanovené osobitnými právnymi predpismi. Odôvodnenie zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reakciu na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania. Medzi výrokom a odôvodnením musí byť logická zhoda. Odôvodnenie musí byť presvedčivé. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ústavnému i zákonnému rámcu. Nevyžaduje sa síce, aby na každú zistenú skutočnosť alebo každý argument účastníka konania, aj na také, ktoré sú pre rozhodnutie bezvýznamné, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o skutočnosť alebo argument, ktoré sú pre rozhodnutie rozhodujúce, odpoveď špecifická k danej skutočnosti či argumentu sa vyžaduje. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania.

S uvedeným právom je v rozpore úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie a vyhodnotenia jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené, alebo situácia, kedy právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú. Absencia takéhoto odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Osobe dotknutej takýmto rozhodnutím oprávnenej proti nemu podať opravný prostriedok, resp. žalobu, je tým odňatá možnosť skutkovo či právne argumentovať proti záverom rozhodnutia.

Odvolací súd v zhode s právnym názorom krajského súdu dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporkyne nezodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozhodnutia uvedeným v § 209 ods. 1 až 4 zákona č. 461/2003 Z. z.. Napadnuté rozhodnutie odporkyne bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a je nezrozumiteľné pre nedostatok dôvodov, pretože z neho nie je možné zistiť, ktoré skutočnosti považovala odporkyňa za nepochybne zistené a zároveň nie je jasné posúdenie právneho významu týchto skutočností. Odporkyňa sa v odôvodnení obmedzila len na

citovanie príslušných právnych noriem bez uvedenia úvah, akými bola vedená pri hodnotení dôkazov. Konštatovanie, že navrhovateľka mala k 31.12.1992 trvalý pobyt na území Českej republiky, nemožno považovať za dostatočné odôvodnenie, nakoľko odporkyňa sa vôbec nevysporiadala s námietkou navrhovateľky ohľadom aplikácie čl. 20 Zmluvy a nezdôvodnila, prečo na daný prípad aplikovala čl. 20 ods. 2 Zmluvy v spojení s čl. 15 ods. 2 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy a nie čl. 20 ods. 1 Zmluvy.

S poukazom na vyššie uvedené nemohol odvolací súd pristúpiť k vecnému preskúmaniu rozhodnutia (k čomu bude možné pristúpiť až v prípade existencie procesne akceptovateľného rozhodnutia), ale musel potvrdiť rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené napadnuté rozhodnutie odporkyne a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie, v ktorom bude povinná vyčerpávajúco a zrozumiteľne odôvodniť rozhodnutie o žiadosti navrhovateľky o priznanie starobného dôchodku. Skutočnosť, že rozhodnutie je zrozumiteľné pre orgán, ktorý ho vydal, nepostačuje, lebo rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania.

Z vyššie uvedených dôvodov považoval odvolací súd rozsudok krajského súdu za súladný so zákonom, a preto ho podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 151,58 Eur, a to za jeden úkon právnej služby - písomné vyjadrenie navrhovateľky k odvolaniu odporkyne zo dňa 06.06.2016 vo výške 143 Eur a režijný paušál podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške 8,58 Eur. Priznanú náhradu je odporkyňa povinná zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľky podľa § 149 ods. 1 OSP do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.